

„Vždyť jsem si mohl vyhledat, co jsem nevěděl. Nebo to najít na internetu. A to jsem taky udělal.“

„Tady je ještě deset otázek.“ Podala mu list papíru. „Sedni si tuhle ke stolu a odpověz na ně, budu na tebe dozírat. Jsou jednoduché, nic vyhledávat nemusíš.“

„Na tom jsme se přece nedohodli,“ zakvílel Charlie. „To není spravedlivé.“

„Život není spravedlivý,“ opáčila babička. Odtančila ke své velké hrbolaté posteli a natáhla se na polštáře. „Tak honem, čím dřív začneš, tím dřív budeš hotov.“

Charlie jen tiše skřípal zuby. Všechno to byly matematické příklady. Dutě zasténal a dal se do toho. První dva mu trvaly celou věčnost, a právě začínal řešit třetí, když za sebou uslyšel zachrápání.

Babička Griselda usnula. Ústa měla otevřená a vycházely z nich hluboké, chrochtavé zvuky. Charlie se po špičkách odplížil ke dveřím, tiše je otevřel a vyplížil se na chodbu. Když zavíral, tichounce to cvaklo, ale babička se neprobudila.

Charlie se ani neobtěžoval obléknout si bundu, vyklouzl na ulici a utíkal k Benjamínovi. Když vyběhl po schůdcích, slyšel, jak Zimolez štěká, a pak se ozvala tři ohlušující zavřeštění. Charlie zazvonil.

Na druhé straně kukátka se objevilo něčí oko, a pak se dveře otevřely.

Charlie s překvapením uviděl, že před ním nestojí Benjamín, ale pan Hrozitán.

„To je dobře, že jsi tady,“ přivítal ho pan Hrozitán a poskočil. „Už na tebe čekáme. Honem, pospěš si!“